

Hoş Geldin Yalnızlığım

— çilay · 19 Haziran 2016

Bak sızıyor parmak uçlarım. Parmaklarım kanayana kadar yazmak istediklerim, ellerindeki bıçakları parmaklarıma doğrulttular. Dikenli de olsa yürüyecek olduğum yolların çıkmaz sokakları oldu adresim. Kanayan dizlerime aldırış etmeden sana koştum var gücümle. Seni beklerken, sana gelmekti hayalim. Bulamadım adresini, yanlış çaldığım kapılardan koşarak uzaklaştım. Kanayan dizlerimi hissetmeyince oturdum bir sokağın köşesine. İnsanların bana olan kötü bakışlarından anlamalıyım, sevgi yazıyordu sokak tabelasında. Ne çabuk unutmuşum buraya ait olmadığımı.

Ceplerimde taşıdığım umutlarımı sıkı sıkı tutarak kalktım soluklandığım köşeden. Gözlerim seni arar oldu yürüdüğüm sokaklarda. Gecemi gündüz ettim seni ararken. Bazen yol arkadaşı sandıklarım eşlik ettiler yoluma. Sonra bir anda isim değiştirdi adreslerimiz. Bazen yüklendi omuzlarım sana gelirken. Ama merak etme senin de öğrettiğin gibi düşmedi omuzlarımın yüzü. Bu gece seni aramak için hazırlanırken gökyüzüne daldı bakışlarım. Fark ettiğim gerçekle kalakaldım olduğum yerde. Ve işte ufukta bir gölge! Üzerine giyindiğin siyah, gökkuşağının aynası adeta. Senin gelişini kutladı tebessümüm. Dudak uçlarıma astığım cümleler dökülüverdi sesime ;

Hoş geldin yalnızlığım,

Elimde kırgınlıklarımın kapı eşiklerinde seni bekliyordum. Lütfen çalma kapıyı, benim kapım her daim açık sana. Rüzgara bıraktığım milyonlarca kelimedenden koca bir demet yaptım. Seni bekledim yokluğunda. Şafak sayar gibi saydım geleceğin günleri. Sen geldin yalnızlığım, tanıdık tebessümünle ısıttın buzdan bakışlarımı. Limansız bir gemi gibi sessizce gelmeni bekledim. Parmak uçlarımda tanıdık izler eşlik etti gelişine. Avuç içlerime sığdıramadığım kalemler kutladı gelişini. Hoş geldin yalnızlığım, gecelerime eşlik eden korkularımın gözledim yolunu. Her gelmediğin güne bir mum diktim, yavaş yavaş sıyrılır oldum bu uçsuz karanlıktan.

Gecenin koyuluğu yansıdı tenime. Alabildiğince koyulaştım sen yokken. Kalemimin ucunu açmayı da ihmal etmedim. Silgi kullanmadan inşa ettim kelime mezarlıklarımı. Seni bekledim yalnızlığım, bir tek seni. Sevgisizliğin vermiş olduğu burukluğu taşıdım sırtımda, sana getirir oldum eksiklerimi. Kalk kurtar beni yalnızlığım, sınıksız sarıl bana kollarınla. Sar ki, sarılsın hiç kapanmayan yaralarım. Sen sar ki, karanlık da eşlik etsin yokluğumuza. Hoş geldin burukluğum, çocukluğum, yok oluşluğum. Hoş geldin gülüşümün gecesi.